

Ved at ophæve reglen om strafansvar for den beslægtede i nedstigende linie bringes reglen i overensstemmelse med de tilsvarende regler i Norge og Sverige, således som disse er udformet efter revisioner for få år siden. En sådan begrænsning af strafansvaret er også i øvrigt almindeligt i fremmed ret.

Spørgsmålet har været forelagt straffelovrådet, der i en udtalelse af 31. januar 1967 (utrykt) har oplyst, at ingen af rådets medlemmer finder afgørende betænkeligheder ved ændringen, og at ét af medlemmerne har ønsket at give udtryk for, at det efter hans opfattelse må anbefales, at ændringen søges gennemført.

For den beslægtede i opstigende linie er strafferammen i almindelighed fængsel indtil 6 år. Har han haft kønsligt forhold til en slægtning under 18 år, kan straffen dog stige til fængsel i 10 år. Denne bestemmelse foreslås ophævet. Dette er anbefalet af to af rådets medlemmer. Justitsministeriet er enigt med disse medlemmer, der finder den ordinære strafferamme med et maksimum på 6 år tilstrækkeligt, og i denne forbindelse henviser til, at bestemmelsen i § 222, hvorefter fængsel indtil 12 år efter omstændighederne kan anvendes, finder anvendelse i forbindelse med § 210, hvis slægtningen er under 15 år. Rådets to andre medlemmer har foreslået at opretholde den gældende strafforhøjelsesregel i § 210.

De her omtalte spørgsmål har tidligere været forelagt politi-, anklagemyndighed og domstole til udtalelse.

#### *Til nr. 8 (§§ 216-218).*

Forslaget om ændring af disse bestemmelser om voldtægt m. v. er i overensstemmelse med en indstilling fra straffelovrådet af 26. januar 1966. Rådet har ledsaget sit forslag af følgende bemærkninger, som justitsministeriet kan tiltræde:

„Hovedspørgsmålet i rådets overvejelser vedrørende disse paragraffer har været spørgsmålet om ændring af § 216 med hensyn til voldtægtsforbrydelsens lovgivningsmæssige udformning og fastsættelsen af strafferammen for denne forbrydelse. I øvrigt har rådet ved sit forslag til en ændret affattelse af de tre paragraffer tilsigtet en vis forenkling og ajourføring af bestemmelserne samt tilvejebringelse af større overensstemmelse med de tilsvarende norske og svenske regler, der er revideret inden for de seneste år.

#### *Til § 216.*

*Til stk. 1.* Efter den gældende bestemmelse i § 216 om voldtægt straffes den, som tiltvinger sig samleje med en kvinde ved vold, frihedsberøvelse eller frem-

kaldelse af frygt for hendes eller hendes nærmestes liv, helbred eller velfærd. Straffen er fængsel fra 1 til 16 år, under særdeles skærpende omstændigheder fængsel på livstid. Har kvinden forud stået i mere varigt kønsligt forhold til gerningsmanden, er straffen fængsel indtil 8 år.

Der har i de seneste år været nogen offentlig debat om denne bestemmelse og dens anvendelse i praksis. Debatten har til dels angået bevisproblemer, men har også omfattet spørgsmål om en ændret udformning af § 216. Der har således været peget på spørgsmålet om generelt at ophæve det nævnte strafminimum på fængsel i 1 år og på spørgsmålet om at foretage en opdeling — til dels efter svensk mønster — af lovbestemmelsen, således at der fastsættes 2 forskellige strafferammer for henholdsvis voldtægt af en særlig grov karakter og voldtægt, hvor der navnlig på grund af et forudgående selskabeligt samvær, eventuelt i forbindelse med en vis letsindighed fra kvindens side, foreligger formildende omstændigheder. Om disse sidstnævnte tilfælde er udtrykket „forberedt voldtægt“ blevet anvendt.

For at få de omtalte spørgsmål nærmere belyst anmodede straffelovrådet ved skrivelser af 7. september 1965 samtlige statsadvokater om forskellige oplysninger. Statsadvokaterne blev anmodet om:

1) at oplyse, om der i årene 1962-1964 var forekommet domme for overtrædelse af § 216, hvor straffen er fastsat til fængsel i 2 år eller derunder, d. v. s. i nærheden af strafferammens minimum.

2) at oplyse, om der inden for denne periode havde været sager, hvor tiltale var rejst — alene eller principalt — efter straffelovens § 216, men hvor domfældelse var sket efter andre bestemmelser, herunder § 232 om blufærdighedskrænkelser og § 260 om ulovlig tvang. Formålet med dette spørgsmål var at få belyst, om det gældende strafminimum har den principielt uheldige virkning, at nævningerne bliver betænkelige ved at henføre forhold under § 216, uanset at strafbarhedsbetingelserne efter denne regel er opfyldt.

3) at fremkomme med en mere almindelig vurdering af domspraksis vedrørende valget mellem på den ene side § 216 og på den anden side §§ 232 og 260.

4) at afgive en udtalelse om de retningslinier, anklagemyndigheden følger i praksis ved bedømmelse af, om der er bevismæssigt grundlag for at rejse tiltale efter § 216 i grænsetilfælde, hvor der vel efter de foreliggende oplysninger med rimelighed kan rejses spørgsmål om sådan tiltale, men hvor grundlaget herfor er svækket gennem oplysninger om, at der forud for samlejet eller samlejeforsøget